

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/84/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615010176
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1615010176.4

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného W. A. O. I., pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ a § 139 ods. 1 písm. f/ Trestného zákona a iné o odvolaniach obžalovaných W. A. a W. N. proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 1T/66/2015-686 z 21. februára 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. apríla 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných W. A., R.. XX.XX.XXXX O. W. N., R.. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky č.k. 1T/66/2015-686 z 21.02.2018 boli obžalovaní W. A., N. A., ml. S. A., ml. O. J. a W. N. uznaní vinnými nasledovne:

v bode 1/, obžalovaní W. A., N. A., ml. S. A. a ml. O. J., zo zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ trestného zákona a § 139 písm. f/ Trestného zákona (správne má byť § 139 ods. 1 písm. f/ Trestného zákona),
v bode 2/, obžalovaní N. A. a W. N., zo zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 § 188 ods. 1 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona a
v bode 3/, obžalovaný O. J. z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) dňa 24.04.2011 v čase cca o 22.45 h v obci J. pri J. po predchádzajúcej vzájomnej dohode lúpežne prepadli poškodeného O. A.a, nar. XX.XX.XXXX 23.08.2011) čiastočne invalidného dôchodcu chodiaceho o barle a poškodeného N. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., F. parašutistov XXX/X tak, že obvinený ml. O. J. sotil poškodeného O. A.a o plot, pričom v jednej ruke držal tyč, ktorou ho bezprostredne ohrozoval tak, že sa na neho zaháňal a druhou rukou ukazoval gestom, že chce peniaze, v tomto čase obvinený ml. S. A. vykrikoval na poškodeného O. A.a a poškodeného N. S., že chce peniaze, následne obvinený W. A. prišiel k poškodenému O. A.ovi a dal mu facku, pričom ho držal za ruku, poškodeného O. A.a držal aj obvinený N. A., ktorý mu zároveň hrozil palicou a počas tohto konania obvinený N. A. spolu s obvineným ml. O. J. z vrecka košele poškodeného O. A.a násilne odcudzili papierové bankovky v sume 40 Eur, ktoré mu vytrhli z vrecka, pričom mu roztrhli vrecko, potom obvinený ml. O. J. prišiel k poškodenému N. S., ohrozoval ho tyčou, ktorú držal v ruke a zaháňal sa na neho, gestom druhej ruky mu za prítomnosti obv. N.a A.a a W.a A.a naznačil, že chce peniaze, na čo poškodený N. S. mu podal svoju peňaženku, z ktorej si obv. ml. O. J. vybral napodobeninu bankovky nominálnej hodnoty 20 Eur, potvrdenie o pobyte na meno N. S. a následne všetci obvinení ušli, ktorým konaním poškodení zranenia vyžadujúce lekárske ošetrenie neutrpeli a poškodenému O. A.ovi spôsobili škodu vo výške 40 Eur,

2) dňa 28.06.2012 v čase cca o 11.20 h v H. - C., okr. J., Česká republika, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, vošli do záložne nachádzajúcej sa na ulici I. XXX/X, kde si najprv prehliadali tovar a následne obvinený W. N. vytiahol spod odevu drevenú tyč dĺžky 57 cm, s touto prešiel za predajný pult, pristúpil k poškodenej K. F., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom J.- W., D. XXX/XX, Česká republika, prikázal jej, aby si ľahla na zem v zadnej časti záložne, pritom sa touto palicou proti nej zaháňal a sám začal prehľadávať trezor záložne, kde však peniaze nenašiel a preto ju vyzval, aby ukázala miesto, kde majú uložené peniaze, čo zo strachu poškodená urobila, následne zo šuplíka skrinky predajného pultu odcudzil finančnú hotovosť vo výške 20 200,- Kč (782,64 €), obvinený N. A. v rovnakom čase rozbil vrchné sklo na predajnom pulte, pod ktorým boli vystavené pláta so zlatými šperkmi a tieto odcudzil v celkovej hodnote 34 310,- Kč (1 329,33 €), čím majiteľovi záložne poškodenému F. K., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom J.-K., K. XXXX/XX, Česká republika spôsobili škodu na odcudzených veciach vo výške 54 510,- Kč (2 111,97 €) a poškodením predajného pultu škodu vo výške 2 000,- Kč (77,49 €),

3) dňa 24.07.2015 v čase o 10.00 h v obci J. pri kostole odcudzil zo stojana na bicykle neuzamknutý detský horský bicykel zn. N. bližšie nezisteného typu, šedočervenej farby, čím poškodenému Z. A.ovi, trvalé bytom J. č. 104 spôsobil škodu vo výške 100,- Eur a konal tak napriek tomu, že dňa 09.01.2015 bol rozhodnutím Okresného úradu Malacky sp. zn. OU-MA-V-2015/000200-1, právoplatným dňa 05.02.2015, postihnutý za priestupok proti majetku (spočívajúci v krádeži) v zmysle § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 33,- Eur

Za to bol obžalovanému W.ovi A.ovi, podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému N.ovi A.ovi bol podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, § 42 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 2 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 prvá veta Trestného zákona súd zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený: - v trestnom rozkaze Okresného súdu D. III z 06. apríla 2017, sp. zn. 0T/75/2017, právoplatnom dňa 06. apríla 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, - v rozsudku Okresného súdu Malacky z 20. novembra 2017, sp. zn. 2T/50/2016, právoplatnom dňa 20. novembra 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovanému ml. S.ovi A.ovi bol podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. 1), písm. n) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 117 ods. 1 Trestného zákona, uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu bol výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený a podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona mu bola určená skúšobná doba v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 42 ods. 2 prvá veta Trestného zákona súd zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený - v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 21. decembra 2016, sp. zn. 1T/159/2016, právoplatnom dňa 09. mája 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad,

- v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 03. novembra 2017, sp. zn. 1T/114/2017, právoplatnom dňa 12. decembra 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad

Podľa § 42 ods. 2 tretia veta Trestného zákona s poukazom na § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona bol obžalovanému uložený peňažný trest vo výške 400,- (štyristo) eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného

zákona mu bol, pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 44 Trestného zákona s poukazom na § 117 ods. 1 veta za bodkočiarkou Trestného zákona, súd u obžalovaného ml. O.a J. upustil od uloženia súhrnného trestu, považujúc nepodmienečný trest odňatia slobody trvaní 3 (tri) roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Malacky z 20. novembra 2017, sp. zn. 2T/50/2016, právoplatným dňa 20. novembra 2017, za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela.

Obžalovanému W.ovi N. bol podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona, uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovaným N.ovi A.ovi a W.ovi N. uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému F. K., nar. 12.05.1965 v Slovenskej republike, trvale bydliskom ul. K. XXXX/XX, 734 01 J. - K., Česká republika, škodu vo výške 2.189,46 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému O.ovi J. uložil povinnosť nahradiť poškodenému Z. A.ovi, nar. 21.01.1974 v K., trvale bydliskom č. d. XXX, 900 XX J., škodu vo výške 100,- eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Trestného poriadku podali obžalovaní W. A. a W. N. odvolanie, ktoré písomne, v ich mene, zdôvodnili obhajcovia.

V dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného W.a A. uviedol: „V horeuvedenej veci, na pokyn a v mene nášho klienta, odôvodňujeme podané odvolanie nasledovne: Náš klient, ako uviedol v rámci prípravného i súdneho konania, sa necíti byť vinným z uvedeného skutku. Vzhľadom k tomu, že počas doterajšieho trestného konania boli vykonané dôkazy, ktoré svedčia, ako v jeho prospech, tak v jeho neprospech, klient sa domnieva, že by mala byť použitá zásada v pochybnostiach v prospech obžalovaného, a v tomto zmysle ho spod obžaloby oslobodiť. Pokiaľ by bol odvolací súd iného názoru, aj s poukazom na odôvodnenie druhu a výšky trestu prvostupňovým súdom na str. 37, posledné 2 odseky napadnutého rozhodnutia a str. 38., 1 a 2 odsek, stotožňujúc sa s názorom súdu máme za to, že u prvotrestanej osoby (sa hľadí na neho, ako by doposiaľ trestaný nebol). Vzhľadom ku všetkým okolnostiam skutku je možné tieto považovať s doterajšou netrestanosťou klienta, za mimoriadne okolnosti opodstatňujúce v spojení s právom na spravodlivý proces a v rámci tohto práva i na spravodlivý trest - uloženie trestu s nižšou výmerou trestnej sadzby - a to pod hranicu trestnej sadzby v súlade s príslušnou právnou úpravou.“

S poukazom na vyššie odôvodnené navrhol odvolaniu obžalovaného vyhovieť.

V mene obžalovaného W.a N. odvolanie odôvodnil obhajca primárne prvostupňovému súdu vytýkajúc, že „...13.11.2017 „de facto“ začína prvostupňový súd konať vo veci odznova, aj napriek skutočnosti, že už jedenkrát hlavné pojednávania bolo začaté, aj napriek skutočnosti, že už prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky predniesol obžalobu (HP dňa 11.07.2016 resp. v mojom prípade bola obžaloba IPv 235/13 prednesená až na HP 09.08.2017), aj napriek skutočnosti, že už časť úkonov bola v predchádzajúcich pojednávaniach vykonaná, (napr. nie však výlučne, vyhlásenia obžalovaných podľa § 257 Tr. por.). Poukazujem na skutočnosť, že zo zápisnice z HP dňa 13.11.2017 nie je vôbec zrejmé, aké obžaloby pod akou spisovou značkou boli prednesené a nie je uvedený žiadny zákonný dôvod, pre ktorý súd vôbec rozhodol o opakovaní celého hlavného pojednávania.“

V nadväznosti na uvedené konštatuje, že prokurátor dostal „druhú šancu“ aby opätovne predniesol obžalobu a teda „ustál“ jej opodstatnenosť, pričom na začiatku nevzniesol námietku ohľadne zákonnosti vedenia hlavného pojednávania.

V ďalšom konštatuje porušenie zásady rovnosti strán a vytýka, že vo veci nebolo zo strany súdu konané efektívne a urýchlene k čomu dodáva: „na HP dňa 13.11.2017 obžalovaný N. A. vyhlásil, že je

vinný a následne využil svoje právo a odmietol vo veci vypovedať. Následne bola prečítaná výpoveď obžalovaného iba na č. l. 28 a 32. Poukazujem na skutočnosť, že výpoveď z č. l. 28 (piata strana zápisnice o výsluchu obv. A.a N.a zo dňa 05.10.2015 z celkových piatich) a č. l. 32 (siedma a ôsma strana zápisnice o výsl. Obvineného A.a N.a zo dňa 23.12.2015 z celkových ôsmich) nie je úplným prečítaním výpovede z prípravného konania, nakoľko prokurátor navrhol prečítať zápisnicu z skoršej výpovede obžalovaného z prípravného konania a nie len jej časť. Následne na hlavnom pojednávaní dňa 06.12.2017 v závere tohto pojednávania, kedy už boli vykonané iné na vec sa vzťahujúce dôkazy, sa obžalovaný N. A., po oboznámení so všetkými dôkazmi, ktoré boli vykonané rozhodne, že zmenil názor a vypovedať chce. Zastávam názor, že ak súd prijal vyhlásenie o vine obžalovaného N.a A.a (HP dňa 13.11.2017) a teda vo vzťahu k nemu dokazovanie nevykoná, tak súd mal po takomto vyhlásení povinnosť urobiť vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 8, druhá veta Tr. poriadku, že obžalovaný sa vypočuje k účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti, uvedenú zákonnú povinnosť však súd nesplnil a vyhlásenie podľa § 257 ods. 8, druhá veta Tr. por. neurobil. Podľa § 258 ods. 1 Tr. poriadku, tretia veta je zrejme, že obžalovaného treba vyslúchnuť na obsah obžaloby a ak bol uplatnený nárok na náhradu škody, aj na tento nárok. Nárok na náhradu škody bol uplatnený na HP dňa 13.11.2017. Z vykonaného dokazovania je zrejme, že ani obžalovaný A. a ani obžalovaný N. neboli vypočutí v zmysle tohto ustanovenia (§ 257/8, druhá veta) a mám za to, že výsluchu obžalovaných bol vykonaný aj v rozpore s ustanovením § 258 ods. 1 tr. poriadku, tretia veta“

Tiež namietam: „Z uvedených skutočností, je zrejme, že zápis z OMČ nekorešponduje s vyhotovenou fotodokumentáciou, popis k fotodokumentácii v bode „ 10 - celkový pohľad na stopu 4,5,6“ nekorešponduje s vyhotovenou fotodokumentáciou. Mám za to a namietam, či bola stopa č. 6 skutočne zaistená na pravých dverách trezoru tak ako sa to uvádza v OMČ. Uvedenú nezrovnalosť neodstránil v rámci kontradiktórnosti konania ani svojím návrhom prokurátor a ani súd konajúci vo veci a som toho názoru, že takýto neúplný dôkaz nemôže byť dávaný na ťarchu obžalovanému N.. Mám za to, že súd de facto ani nebol povinný takúto nezrovnalosť bez osobitného návrhu prokurátora odstraňovať, nakoľko ak by konal z vlastnej iniciatívy porušil by zásadu rovnosti strán a ústavné právo obžalovaného na nestranný súd. Súd nie je pomocníkom prokurátora a preto nie je úlohou súdu, aby upozorňoval prokurátora na možné nedostatky (slabiny) obžaloby, resp. nevedomosť resp. pochybnosť jednotlivých dôkazov a tým prokurátorovi pomáhal v dokazovaní viny obžalovaného. Čo sa týka kamerového záznamu, na uvedenom zázname nikto neopoznal obžalovaného N., dokonca ani vtedy keď na hlavnom pojednávaní dňa 06.12.2017 sedeli obžalovaní N. a poškodená K. F. vedľa seba. T. nie je zrejme, prečo poškodená F. pri svojom výsluchu na HP dňa 06.12.2017 uvádza, že páchatel mal mať v ruke kudlu. Uvedené slovo používa vo svojej výpovedi niekoľkokrát, avšak táto nezrovnalosť nebola zo strany prokurátora resp. ani na jeho návrh, súdom odstránená. V tejto súvislosti poukazujem aj na spôsob vykonania dôkazu prehratím CD nosičov na č. l. 112-114 a 167 zo spisu OS MA 1T/72/2016, ktorý dôkaz bol vykonaný na HP dňa 21.02.2018.“ K naznačenému vytyka prvostupňovému súdu, že Zápisnica z HP zo dňa 21.02.2018 neobsahuje, s poukazom na § 271 ods. 1 tr. poriadku, vyjadrenie obžalovaného k tomuto dôkazu, zo zápisnice vyplýva, že súd neumožnil obžalovanému(ným) sa k tomuto dôkazu vyjadriť, tak ako to umožnil napr. vo vzťahu k listinným dôkazom (HP zo dňa 21.02.2018) mám za to, že takýto postup vykonania dôkazu je v rozpore s ustanovením § 271 ods. 1 Tr. poriadku a zároveň porušením práva na obhajobu. Povinnosť uložená v § 271 ods. 1 Tr. poriadku absentuje počas celého hlavného pojednávania, vyplýva to z jednotlivých zápisníc z hlavných pojednávanií a teda týmto postupom bola obžalovanému (ným) odňaté právo vyjadriť sa ku každému dôkazu bez ohľadu na skutočnosť či svedčí v prospech resp. neprospech obžalovaného (ých).“

K osobe obžalovaného N.a A.a dal do pozornosti, že tento v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom niekoľkokrát menil svoju výpoveď a to podľa tohto ako sa mu to hodilo, z ktorého dôvodu ho obhajoba považuje za nedôveryhodnú osobu. Tiež zastáva názor, že v rozpore s výpoveďou obžalovaného N.a A.a a obžalovaného W.a N. je výpoveď svedka C. J., ktorý sa mal podľa N.a A.a podieľať na údajnej trestnej činnosti a to tým, že obžalovaných mal na tento skutok naviesť, poskytnúť im pomoc po trestnom čine v spočívajúcu v odvoze motorovým vozidlom po spáchanom trestnom čine. K uvedenému doplnil: „Poukazujem na skutočnosť, že v tejto veci sa prejednávala vo vzťahu k obžalovanému N.ovi A.ovi obžaloba Okresnej prokuratúry Malacky, sp. zn. 2Pv 364/11/1106 a1Pv 235/13/1106, kde bol obžalovaný N. A. opätovne z trestného činu Lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2. písm. c), písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a) tr. zákona a § 139 písm. f) Tr. zákona spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zákona za čo mu súd vymeral trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, zatiaľ čo obž. N. vo výmere 7 rokov. Môžeme teda dôvodne predpokladať, že výpovede

obžalovaného N.a A.a a jeho rozhodnutie na HP dňa 06.12.2017 o tom, že nakoniec vypovedať bude, vo vzťahu k obžalovaného N. boli motivované práve snahou dosiahnuť čo najnižší trest, k čomu aj došlo, keď obž., N. za jeden rovnaký skutok bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a obžalovanému N.ovi A.ovi za dva skutky lúpeže bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov.“

Obhajoba, na podklade rozvedeného zastáva názor, že postupom súdu bolo závažným spôsobom porušené právo obžalovaného W.a N. (aj ostatných obžalovaných) na obhajobu, právo na spravodlivé súdne konanie uvedené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, hlavné pojednávanie bolo vykonané v rozpore s ustanoveniami trestného poriadku upravujúcimi priebeh hlavného pojednávania čo má zásadný vplyv na zákonnosť vykonaných dôkazov a ich následnú použiteľnosť pri vyslovení viny resp. nevinu obžalovaného/obžalovaných.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, „aby odvolací súd zrušil Rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T /66/2015 z 21.02.2018 okrem iného pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali a to najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a závažným spôsobom bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie a právo na obhajobu, na základe čoho rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, eventuálne, aby oslobodil obžalovaného W.a N. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Malacky pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.“

Predkladacou správou doručenu tunajšiemu súdu dňa 11.09.2018 bola predmetná trestná vec predložená na rozhodnutie o odvolaniach, ktoré proti rozsudku podali obžalovaní W. A., do výroku o vine v bode 1) a W. N., do výroku o vine v bode 2) a do výroku o treste.

K výroku o vine

Z uvedeného je teda zrejmé, že rozsudok bol odvolaním napadnutý len zo strany obžalovaných W.a A.a a W.a N.. Čo sa týka ostatných obžalovaných: N.a A.a, ml. S.a A.a a ml. O.a J., títo traja obžalovaní na hlavnom pojednávaní, po tom ako boli poučení o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 a/, b/, c/ Trestného poriadku a po poučení podľa § 257 ods. 5 až ods. 8 Trestného poriadku, urobili vyhlásenie o vine (§ 257 Trestného poriadku) a na všetky otázky položené im v súlade s ustanovením § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Trestného poriadku odpovedali „áno“, prvostupňový súd vyhlásenie prijal a zároveň rozhodol, že vo vzťahu k priznaným skutkovým okolnostiam obžalovanými N.om A.om, ml. S.om A.om a ml. O.om J.m, dokazovanie nebude vykonané. Menovaní obžalovaní proti výroku o treste odvolanie nepodali, z ktorého dôvodu rozsudok vo vzťahu k týmto nadobudol právoplatnosť vo výroku o vine ako aj o treste.

Prvostupňový súd rozhodol o vykonaní dôkazov súvisiacich s ostatnými spoluobžalovanými W.om A.om a W.om N.m v otázke viny a následne trestu.

Vzhľadom k vyššie rozvedenému potom odvolací súd podrobil preskúmaniu len výrok o vine skutku 1) vo vzťahu k obžalovanému W.ovi A.ovi a výrok o vine skutku 2) vo vzťahu k obžalovanému W.ovi N. a ohľadne oboch preskúmal výrok o treste.

Na verejné zasadnutie určené na 16.04.2019 sa obžalovaný W. N. nedostavil, termín verejného zasadnutia neprevzal v odbernej lehote, o čom svedčí poznámka na doručenke, (avšak prevzal predvolanie na termín zasadnutia určeného na 15.01.2019, z čoho je zrejmé, že bol poučený aj o možnosti vykonať zasadnutie v jeho neprítomnosti). Dňa 13.02.2019 prípisom (písomnosť doručená súdu dňa 13.02.2019) požiadal, aby sa všetky verejné zasadnutia konali v jeho neprítomnosti.

Nedostavil sa ani poškodený F. K. a vzhľadom k uvedenému krajský súd postupom podľa § 293 ods. 5, ods. 7 Trestného poriadku a § 294 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného W.a N., ktorý o to požiadal, a poškodeného F.a K..

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného W.a A.a uviedol: „Ja sa pridrižiam písomného zdôvodneného odvolania. Naznačujem, že môže dôjsť k modifikácii nášho návrhu. Môj klient hodlá urobiť vyhlásenie o vine a oľutovať svoje konanie a preto v tomto smere ja ponechávam rozhodnutie na úvahu súdu. Zdôrazňujem, že naposledy bol odsúdený pred cca 10 rokmi . T.č. sa naňho hľadí akoby trestaný nebol. Myslím si, že vzhľadom k tomuto je možné zväžiť nejaké mimoriadne okolnosti a uvažovať o

znížení uloženého trestu. Chcem doplniť, že môj klient bol vzatý do väzby v čase keď sa mu narodilo prvé dieťa.“

Obhajca obžalovaného W.a N. predniesol: „Ja sa pridrižavam písomného odôvodnenia odvolania, ktoré bolo doručené súdu 04.06.2018. Zastávam názor, že HP trpí závažnými procesnými pochybeniami, na podklade ktorých je daný dôvod, aby boli námietky obhajoby akceptované a aby bol rozsudok zrušený a vrátený na nové konanie prípadne, aby bol môj klient spod obžaloby oslobodený. Tiež zdôrazňuje, že naposledy bol odsúdený v roku 2004 a hľadá sa akoby súdne trestaný nebol a ďalší záznam v registri trestov nemá.“

Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla odvolania oboch obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné, považujúc rozsudok vo všetkých jeho výrokoch za správny.

Predvedený obžalovaný W. A. uviedol: „ja by som chcel urobiť vyhlásenie, že som vinný, tento skutok veľmi ľutujem a chcel by som vyhlásiť, že sa už takéhoto konania nikdy nedopustím.“...“ rozumiem, že toto je verejné zasadnutie odvolacieho súdu a nie je vykonávané dokazovanie. Opätovne uvádzam, že spáchanie skutku veľmi ľutujem, založil som si rodinu, postavil som dom a keby som mohol čas vrátiť, už by som to neurobil. Mám 5 rokov založenú živnosť, od skutku som nič nespáchal a veľmi to ľutujem. Chcel by som poškodeným, ak by sa dalo, nahradiť škodu a za svoje konanie sa im ospravedlniť.“

Podľa § 138 písm. a/ Trestného zákona Závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu

a) so zbraňou okrem trestných činov úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, zabitia podľa § 147 a § 148, usmrtenia podľa § 149, ublíženia na zdraví podľa § 155, § 156 a § 157,

Podľa § 139 ods. 1 písm. f/ Trestného zákona: Chránenou osobou sa rozumie

f) chorá osoba,

(2) Ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby

Podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ písm. d/ Trestného zákona

(1) Kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

(2) Odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

c) závažnejším spôsobom konania

d) na chránenej osobe,...

Podľa § 20 Trestného zákona ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona Súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

a) s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin,...

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe podaných odvolaní, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadnuc pritom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, pričom zistil, že odvolania podané obžalovanými W.om A.om a W.om N.m nie sú dôvodné.

Teda ako už bolo vyššie naznačené, zo spisového materiálu a z postoja obžalovaných, resp. ich obhajcov, vyjadreného na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplynulo, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním a to obžalovanými W.om A.om proti výroku o vine v skutku 1) a W.om N.m proti výroku o vine v skutku 2) a v nadväznosti, proti výroku o treste.

Z pripojeného spisového materiálu odvolací súd zistil, že Okresnému súdu Malacky bola dňa 27.05.2015 Okresnou prokuratúrou Malacky podaná pod č.k. 2Pv 364/11/1106-86 obžaloba, vo vzťahu ku skutku uvedeného pod bodom 1) rozsudku (pôvodne vec vedená pod sp. zn. 1T/66/2015). Dňa 29.04.2016 bola súdu doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Malacky č.k. 1Pv 235/13/1106-60, týkajúca sa skutku uvedeného pod bodom 2) rozsudku (vec pôvodne vedená pod sp. zn. 1T/72/2016), pričom uznesením z 13.05.2016, č.k. 1T/72/2016-281, boli trestné veci spojené s tým, že ďalej bude vedená pod sp. zn. 1T/66/2015. Dňa 13.03.2016 bola súdu doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Malacky z 10.03.2016, č.k. 2Pv 298/15/1106-10, týkajúca sa skutku uvedeného pod bodom 3) rozsudku (pôvodne vedená pod sp. zn. 1T/38/2016) a uznesením z 23.03.2016, č.k. 1T/38/2016-277, došlo k spojeniu trestnej veci s trestnou vecou vedenou pod sp. zn. 1T/66/2015.

Teda voči obžalovaným W.ovi A.ovi, N.ovi A.ovi, ml. S.ovi A.ovi a ml. O.ovi J. bola podaná obžaloba pre skutok 1) pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. f/ Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, voči N.ovi A.ovi a W.ovi N. v skutku 2) pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a voči obžalovanému ml. O.ovi krátkemu v skutku 3) pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona.

Súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie a to vylúčením obžalovaných W.a A.a, N.a A.a, ml. S.a A.a, ml. O.a J. a W.a N., poškodených N. S., F.a K., K. F., a svedkov Q. J., S.a A.a st., S. A., I. N., W.a A.a, W. A., C. J. a W. K., prečítal výpovede svedkov F. D., J. A.a a J. R., oboznámil ďalšie do úvahy prichádzajúce spisy, so súhlasom strán prečítal znalecký posudok, vrátane jeho doplnenia, oboznámil záznamy na CD- nosičoch a oboznámil ostatné podstatne listinné dôkazy a na podklade uvedených dôkazov súd rozhodol napadnutým rozsudkom.

Súd prvého stupňa rozhodnutie o vine obžalovaného W.a A.a ohľadne skutku 1) rozsudku, na podklade vykonaných dôkazov, odôvodnil nasledovne: „Obžalovaný W. A. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že skutok nespáchal, nebol prítomný pri spáchaní skutku, ani ho nevidel, skutok bol spáchaný asi 30 - 40 metrov od jeho baráku, kde bývajú, vyšiel von s mamou a otcom kvôli kriku. V čase skutku bol doma, nepamätá sa, čo som robil. Pozná ostatných obžalovaných v tejto veci - N. a S. A.ovi sú bratia, O. J. je kamarát. Okolnosti spáchania skutku pozná z toho, čo povedal brat N. A., z tohto rozprávania vie, že poškodeným vzali peniaze. Nevie si vysvetliť, že ho usvedčujú ostatní obžalovaní. Jemu dali len 10 eur, aby bol ticho, hoci nič nevidel, no počul hádku, 10 eur sa mu hodilo. Ohľadom neho je rovnaká situácia, ako s J. A.om, ktorý tiež bol najskôr podozrivý zo spáchania skutku. Poškodený S. vypovedal v prípravnom konaní pod tlakom. V nadväznosti na obžalovaným W.om A.om popierané spáchanie skutku je nevyhnutné poukázať na výpovede ostatných spoluobžalovaných ohľadom tohto skutku. Obžalovaný ml. S. A. na hlavnom pojednávaní, o účasti obžalovaného W.a A.a na žalovanej trestnej činnosti, vypovedal, že obžalovaný W. A. bol prítomný od začiatku spáchania skutku. Držal za ruku poškodeného O. A.a a pýtal od neho peniaze. Videl lúpežné prepadnutie oboch poškodených. Vie, že O. J. po skutku odovzdal W.ovi A.ovi nejaké peniaze, bolo to 8 x 5,- eur, tieto peniaze boli asi toho poškodeného. Obžalovaný ml. S. A. súčasne potvrdil pravdivosť výpovede z prípravného konania, keď vypovedal, že štvrtým páchatelom tohto trestného činu (okrem neho - obžalovaného ml. S.a A.a, ml. O.a J. a N.a A.a) bol W. A., jeho brat, on tam už bol, ako tam došiel obžalovaný ml. S. A. k tomu miestu, kde bol ten prepad a W. A. držal O. A.a za ruku, aby sa nebránil. Poškodený N. S. tiež niečo kričal, aby mu dali O. s N.om aj s W.om pokoj. O. s W.om si tie peniaze nechali a následne po tom prepade rákali. Navyše, po svojej výpovedi, na priamu otázku obžalovaného W.a A.a, či obžalovaný W. A. na skutku zúčastnený bol, obžalovaný ml. S. A. uviedol, že obžalovaný W. A. na skutku zúčastnený bol. Obžalovaný ml. O. J. na hlavnom pojednávaní, o účasti obžalovaného W.a A.a na žalovanej trestnej činnosti, vypovedal, že v kolónii sa dohodli, že poškodených O. A.a a N. S. olúpia, vzali z dvora lavy a čakali, on - obžalovaný ml. O. J., W., N. a ml. S. A.ovi, na poškodených, ktorí boli v šenku. Vopred sa dohodli, že poškodených olúpia. Počas skutku W. A. bol pri O. A.ovi - tohto W. A. strčil o plot, ukazoval poškodenému symbol peňazí, dal poškodenému facku a vytrhol mu peniaze z košele. Po čine mu W. A. dal 5 eur, nevie, či to on delil. V každom prípade je nezmysel, že on mal dať obžalovanému W.ovi A.ovi 10,- €, aby bol ticho. Bol to nápad W.a A.a prepadnúť oboch poškodených. Obžalovaný ml. O. J. súčasne potvrdil pravdivosť výpovede z prípravného konania, keď vypovedal, že ako zobral W. A. ten lup, teda tých asi 40,- €, tak on pri tých koľajniciach, čo bol taký lesík, každému tieto peniaze rozdelil. Každému dal W. A. po 5,- € a W. si nechal 20,- €. Druhý deň za to išli nakúpiť ten W. asi aj s N.om do obchodu do Malaciek tuší.

Na otázku obžalovaného W.a A.a obžalovaný O. J. uviedol, že vie, že palicu mal on (obžalovaný O. J.), nevie, či ju mal obžalovaný W. A.. Obžalovaný N. A. na hlavnom pojednávaní, o účasti obžalovaného W.a A.a na žalovanej trestnej činnosti, vypovedal, že W. A. prítomný pri lúpežnom prepadnutí nebol. Na druhej strane ale bezprostredne na to uviedol, že skutok spáchali on (N. A.), ml. O. J., ml. S. a W. A.ovi. W. A. tam len stál, dobehol z domu neskôr, už keď skoro skončili. Následne opäť otočil, keď vypovedal, že keď došiel W. A., čin už sa nepáchal. Nevidel, že by W. A. držal poškodeného za ruku. Vzhľadom na podstatné rozpory (medzi jeho skoršou výpoveďou a údajmi na hlavnom pojednávaní) týkajúce sa účasti obžalovaného W.a A.a na žalovanom skutku, bola čítaná skoršia zápisnica o výsluchu obžalovaného N.a A.a, v rámci ktorej uviedol, že pri tej lúpeži tam bol W.. Keď N. A. a ml. O. J. vychádzali z domu k tej bielej ceste, tak došiel aj brat W. A. spolu s ml. S.om A.om, pričom O. už držal v ruke palicu. Všetci štyria videli, že sa k nim blížila poškodení O. A. s N. S.m. O. kríval a opieral sa o nejakú barlu ako išiel a S. tiež tak nejakú kríval. Ako došli k nim, tak ml. O. J. už mal palicu a pritlačil o múr O. a on mu zobral z vrecka košeľe 40,- €. W. niekoho z nich držal, ale nevie koho a vôbec ho nedržal nejakú silno, lebo sami poškodení sa ledva pohybovali. W. A. a ml. O. J. boli počas skutku zamaskovaní. Po skutku išli ku koľajniciam a tam si lup rozdelili, W. tam delil peniaze tak, že každému mal dať po 10,- € ale či to dostal každý z nich, nevie, on dostal 10,- €. Vzťah medzi W.om A.om a ml. O.om J.m bol taký, že ml. O. J. rešpektoval W.a A.a, lebo bol starší a W. tomu celému velil, takže aj obžalovaný N. A. ho rešpektoval. Proste W. bol dominantný vždy, keďže bol starší... To, že štvrtým páchatelom vyššie uvedeného zločinu, bol (okrem troch obžalovaných, ktorí sa k spáchaniu skutku priznali) práve obžalovaný W. A., vzhľadom na vyjadrenia zvyšných spoluobžalovaných, podporujú aj výpovede poškodených, kedy N. S. uviedol, že útočníci boli štyria, alebo piati (každopádne viac, ako traja), hoci žiadneho z útočníkov nedokázali presne identifikovať. Obaja poškodení zhodne potvrdili, že útočníci sa oháňali palicami (tyčami, doskami), obom poškodeným nadávali a od oboch poškodených pýtali peniaze, pričom došlo aj k fyzickému násiliu... Spáchanie skutku aj obžalovaným W.om A.om nepriamo preukazuje aj výpoveď svedkov Q. J., S. A. a J. A.a. Svedkyňa Q. J. (matka obžalovaného ml. O.a J.) uviedla, že v daný deň v čase skutku išla z práce domov a videla, ako W. A. pozeral na O. A.a v krčme, sledoval ho, resp. ich, zdalo sa jej, že tam bol sám. O skutku sa dozvedela na druhý deň, doma bol rozruch, že okradli O. A.a, že ho mali prepadnúť, W. A. a iní. Syn (ml. O. J.), ktorý sa jej k činu priznal na druhý deň, jej dal 5,- eur, že mu ich dal W. A.. Svedkyňa S. A. (matka obžalovaných W.a, N.a a ml. S.a A.ových) uviedla, že so synmi S.om, N.om a W.om sa o tom doma aj bavila, hovorila im, že toto sa nerobí. Hoci sa jej synovia ku skutku priamo nepriznali, nepovedali ale, prečo to spravili; doslovne skonštatovala „viete ako sa cítim, sú to moji synovia“. Svedok J. A. (brat obžalovaných W.a, N.a a ml. S.a A.ových) potvrdil, že ohľadom tohto predmetného skutku išiel vtedy domov sám, stretol bratov N.a, ml. S.a A. (A.a) a W.a A.a a ml. O.a J. a oni sedeli v kanáli pri J.. On išiel domov a nebol vôbec prítomný pri tom incidente, iba počul, že oni niečo spravili. Nebol vôbec účastník a ani nebol pri delení tej čiastky pochádzajúcej z toho skutku. To, že sa tam delil tá čiastka, počul, čo sa vyprávalo po kolónii. Obžalovaní W. s N.om potom hovorili, že to nebola lúpež, že by mu tie peniaze vytrhli odnikadiaľ, ale jednému z poškodených peniaze odnikadiaľ vypadli. Obžalovaný W. A. svedkovi J. A.ovi hovoril, bol prítomný pri tomto skutku. I. J. A. si ešte pamätá, že W. A. išiel na druhý deň za tie peniaze nakúpiť potraviny.“

Rozhodnutie o vine obžalovaného W.a N. ohľadne skutku 2) rozsudku prvostupňový súd, na podklade vykonaných dôkazov, odôvodnil nasledovne: „Obžalovaný W. N. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že je nevinný, v r. 2012 sa zdržiaval v Českej republike, zatepľovali nemocnicu. Pracoval tam s C. J., I. N., W.om a N.om A.ovými a ešte jednou osobou, volala sa W., ďalej nevie. V zmysle skutku v obžalobe v tejto záložni nebol, ani s N.om A.om, ani ju nevyhlúpili. Tam nájdené stopy DNA si nevie vysvetliť. Chodili po záložniach, boli aj v ich vnútri, on sa zaujíma o elektroniku, zisťovali ceny, nevie o tom, resp. nie je si vedomý, že navštívili aj záložňu na ulici I. 614/3. Nemá vedomosť, že by sa niekto podieľal na tejto lúpeži z nich. Vzťah s N.om A.om má taký, že sú kamaráti, nevie o tom, že by boli v nejakom konflikte a nevie si vysvetliť ani to, pokiaľ ho zo spáchania tohto skutku usvedčuje. V nadväznosti na obžalovaným W.om N.m popierané spáchanie skutku je nevyhnutné poukázať na výpoveď spoluobžalovaného ohľadom tohto skutku. Obžalovaný N. A. na hlavnom pojednávaní, o účasti obžalovaného W.a N. na žalovanej trestnej činnosti, vypovedal, že došli do záložne, W. N. vytiahol palicu, o ktorej on nevedel, že ju má, priskočil k zamestnankyni záložne s tým, že chce od nej peniaze, on (obžalovaný N. A.) rozbil výklad a vzal šperky, W. N. vzal peniaze a ušli. Obžalovaný N. A. mal z toho len jeden prsteň, ulúpené zlato W. N. a C. J. popredávali v záložniach v K.. Nevie, koľko peňazí vzal N., on ich mal celý čas pri sebe. J. o tomto pláne povedal na ubytovni im dvom s N.m, dohodli sa, že dnu pôjde on s N.m a J. ich počká vonku. Obžalovaný N. A. s W.om N.m s tým napokon súhlasili. On v záložni zareagoval v strachu rozbitím skla, zatiaľ čo N. bral peniaze. O palici nevedel, asi ju N. musel vziať z ubytovne....“

prospech vierohodnosti výpovede obžalovaného N.a A.a, keď vypovedal o účasti obžalovaného W.a N. na žalovanej trestnej činnosti, svedčí aj odborné vyjadrenie Polície Českej republiky - Krajského riaditeľstva Polície Moravskoslezského kraja, odbor kriminalistickej techniky a expertíz z 24. januára 2013, č. KRPT-3XX0-3/KT- 2012, z ktorého vyplýva, že profil DNA zo stopy zaistenej na rozbitom skle je zhodný s DNA profilom obžalovaného N.a A.a. Ďalším kľúčovým dôkazom, ktorý svedčí výrazne pre vinu obžalovaného W.a N., bol nález stôp zaistených z pravých dvier trezoru v predmetnej záložni, konkrétne z kolesa pre otváranie, a to stopa označená ako č. 6 - BIO, na ktorej bol izolovaný profil DNA. Z doplnenia znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, z 03. novembra 2015, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2015/12165, vo vzťahu k znaleckému posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, z 29. januára 2015, ČES: PPZ-KEU- BA-EXP-2014/14644, vyplýva, že DNA profil stopy č. 6 vedený v ND DNA Českej republiky pod identifikátorom TMI2-03XX0-FU03 je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru označenej „W. N., 25.05.1984/6387, bytom J. 553“ (uložený v ND DNA Slovenskej republiky pod P. ID XXXXESXXXX), ktorá bola skúmaná na pracovisku KEÚ PZ v Bratislave pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2015/7136 a bola predložená OR PZ Malacky pod ČVS: ORP-259/OVK-MA-2013 zo dňa 27. apríla 2015. Obžalovaný W. N., na tento nález jeho stopy DNA na kolese pre otváranie dvier trezoru v predmetnej záložni, reagoval tak, že takto nájdené a zaistené stopy jeho DNA si nevie vysvetliť. Takúto jeho obranu vrátane tej, keď si nevie vysvetliť jeho usvedčovanie zo spáchania predmetného skutku obžalovaným N.om A.om, súd považuje na absolútne nedostatočnú v zmysle, aby vyvrátila, prípadne do značnej miery spochybnila závery vyplynulé z uvedených dôkazov. To, že druhým páchatelom vyššie uvedeného zločinu, bol (okrem obžalovaného N.a A.a, ktorý sa k spáchaniu skutku priznal) práve obžalovaný W. N., vzhľadom na vyjadrenie obžalovaného N.a A.a, podporuje aj výpoveď svedkyne - poškodenej K. F., ktorá uviedla, že skutok spáchali dvaja útočníci, hoci žiadneho z útočníkov nedokázala presne identifikovať. Z ďalšej časti z výpovede vyplýva, že títo dvaja ľudia, ktorí vošli do záložne, sa spočiatku rozhliadali, následne jeden z nich - podľa výsledkov dokazovania obžalovaný W. N. - vybehol k nej za pult, vytiahol tyč a povedal jej, aby si ľahla na zem, začal sa jej pýtať, kde sú peniaze, a obžalovaný N. A. medzitým rozbil vitrínu a vzal z nej zlato. Nakoľko mala strach, páchatelovi s tyčou povedala, kde sú peniaze. V záložni majú aj trezor, páchatel s tyčou ho aj chytil a skúšal otvoriť. Ucelený obraz o skutku dotvára, a doposiaľ odôvodňované dôkazy preukazujúce vinu obžalovaného W.a N. na žalovanom skutku dopĺňa aj zápisnica o obhliadke miesta činu, ktorú tvorí príslušná fotodokumentácia, ktorá je zachytená aj na CD nosiči, a tiež aj 2 ks CD-nosičov, obsahujúce záznamy nasnímané dvomi kamerami (zachytávajúce priestor záložne určený pre zákazníkov), pričom záznam smerom od pultu je snímaný kamerou č. 1 a kamera č. 2 sníma priestor zo strany. Záznam je vyhotovený dňa 28. júna 2012 v čase od 11:18:14 do 11:23:37. V čase o 11:18:14 vchádzajú do záložne dvaja muži, prvý z nich - obžalovaný N. A. - je oblečený v modrej mikine s bielymi rukávami a bielym nápisom na prsiach, na hlave má hnedú šiltovku. Druhý muž - podľa výsledkov dokazovania obžalovaný W. N. - má oblečené čierne nohavice, mikinu hnedej farby s kapucňou, ktorú má na hlave cez čiernu šiltovku a na očiach má čierne slnečné okuliare. Po prezeraní si tovaru apo pohybe v priestore pre zákazníkov, v čase o 11:21:32 obžalovaný W. N. vyťahuje tyč aide za pult, následne obžalovaný N. A. päšťou rozbíja sklenenú výplň vitríny, vyťahuje znej tovar a vkladá si ho do vrečka. O 11:22:03 obžalovaný W. N. vychádza spoza pultu, v ruke drží tyč a hádže ju smerom za pult a následne obaja obžalovaní zo záložne utekajú. Spáchanie skutku aj obžalovaným W.om N.m nepriamo preukazuje aj výpoveď svedkov W.a A.a a S. A.. Svedok W. A. (brat obžalovaného N.a A.a) uviedol, že o skutku sa dozvedel až následne od brata - N.a A.a, povedal mu všetko, aj to, že bol na to navedený C. J. a skutok spáchal s obžalovaným W.om N.m. Svedkyňa S. A. (matka obžalovaného N.a A.a) - okrem potvrdenia, že z tejto lúpeže dostala od syna N.a A.a prsteň - vypovedala, že po jednom zo skorších pojednávaní ju s N.om A.om zo súdu vzal domov autom obžalovaný W. N., v aute sa o veci rozprávali a obžalovaný W. N. povedal, že dá za pravdu N.ovi A.ovi, že sa ku skutku prizná, a že po celý čas klamal, ona na to obžalovanému W.ovi N. uvidela, že takto to bude preňho dobre, pre oboch obžalovaných.“

Krajský súd zistil, že skutky boli súdom prvého stupňa ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaných na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne aj vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Teda okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy a na základe týchto rozhodol napadnutým rozsudkom. V odôvodnení, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku

podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. Akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného W.a A.a vo vzťahu ku skutku 1) a obžalovaného W.a N. ku skutku 2) a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým, správne a zodpovedne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu. Súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom v rovine procesnej, dôkazno-hodnotiacej i v rovine právnej kvalifikácie.

Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenia súdom prvého stupňa sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (str. 21-26 napadnutého rozsudku ohľadne obžalovaného W.a A.a, str. 30-33 - už vyššie v tomto rozhodnutí čiastočne citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaných, v ktorej naďalej pokračujú aj v dôvodoch odvolania.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolatelia primárne namietajú hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladajú odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I.ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III.ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III.ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III.ÚS 877/2016 z 13.12.2016).

Teda právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov v bode 1) - zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ a § 139 ods. 1 písm. f/ Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a v bode 2) - zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného

zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie sčasti citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Je potrebné doplniť, že obžalovaný W. A. nebol na hlavnom pojednávaní, v čase rozhodnutia rozsudkom, prítomný a požiadal o konanie v neprítomnosti a obžalovaný W. N. v záverečnej reči uviedol, že odmieta obvinenia prokuratúry, pretože nič nespáchal. Obaja obžalovaní po vyhlásení rozsudku prvostupňovým súdom, si zvolili obhajcov, ktorí v ich mene zdôvodnili podané odvolania.

Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožňujú so skutkovými závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozvedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaných zo spáchania žalovaných skutkov.

Čo sa týka právnej kvalifikácie súd prvého stupňa túto ustálil nasledovne:

„v bode 1/ zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona a § 139 písm. f/ Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, sa stal a spáchali ho práve obžalovaní W. A., N. A., ml. S. A. a ml. O. J.. Reťaz usvedčujúcich dôkazov je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti aj o vine obžalovaného W.a A.a. Obžalovaný W. A. mal možnosť, ako aj príležitosť, spáchať stíhaný skutok, obžalovaného ako spolupáchateľa označili ostatní spoluobžalovaní N. A., ml. S. A. a ml. O. J., ktorých výpovede sú podporené ďalšími vykonanými dôkazmi.

v bode 2/ zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, sa stal a spáchali ho práve obžalovaní N. A. a W. N.. Reťaz usvedčujúcich dôkazov je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti aj o vine obžalovaného W.a N., ktorý mal možnosť, ako aj príležitosť, spáchať stíhaný skutok, pričom ako spolupáchateľa ho označil spoluobžalovaný N. A., ktorého výpoveď je podporená najmä znaleckým dokazovaním, ktoré preukázalo stopu jeho DNA na trezore v záložni, a tiež aj ďalšími vykonanými dôkazmi.“

Ani v tomto smere nadriadený súd nezistil okolnosti a skutočnosti, na podklade ktorých by bolo nutné odlišne posúdiť právnu kvalifikáciu oproti záverom prvostupňového súdu.

V kontexte s uvedeným, potom k jednotlivým odvolacím námietkam, okrem prvostupňovým súdom už zdôvodneného, je potrebné uviesť nasledovné:

Na odvolacie námietky obžalovaných W.a A.a a W.a N. ohľadne výroku o vine, dáva odpoveď jednak odôvodnenie súdom prvého stupňa (str. 7-16 a 16- 20 napadnutého rozsudku - do tohto rozhodnutia prevzaté) ako aj v tomto rozhodnutí už rozvedené. Aj krajský súd zastáva názor, že spáchanie skutkov obžalovanými tak, ako je uvedené v napadnutom rozsudku, bolo dôkazmi jasne a nezvratne preukázané.

Na odvolacie námietky obžalovaného W.a A.a, ktorý dáva do pozornosti, že boli vykonané dôkazy, ktoré svedčia v jeho prospech, ale aj neprospech, na podklade čoho sa domnieva, že v prípade existencie pochybnosti by mala byť použitá zásada v pochybnostiach v prospech obžalovaného a mal by byť oslobodený, dáva odpoveď odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu. Aj krajský súd zastáva názor, že vykonanými dôkazmi bolo jasne preukázané, že štvrtým páchatelom, ktorý napadol poškodených O. A.a a N. S. bol práve obžalovaný W. A.. Aj odvolací súd upriamuje pozornosť na vyhlásenie obžalovaných N.a A.a, ml. S.a A.a a ml. O.a J. o vine v skutku 1), ale najmä na ich výpovede, ktoré boli vykonané postupom podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku (hlavné pojednávanie z 13.11.2017 - čl. XX7), kedy obžalovaný S. A. potvrdil, že obžalovaný W. A. bol prítomný od začiatku spáchania skutku, držal poškodeného O. A.a za ruku, pýtal od tohto peniaze a celé lúpežné prepadnutie videl. Obdobne

vypovedal aj obžalovaný ml. O. J., ktorý navyše potvrdil, že na olúpení poškodených sa vopred dohodli, nápad poškodených olúpiť bol práve W.a A.a, ktorý mu dal po čine sumu 5,-€.

Odišne od vyššie uvedených vypovedal obžalovaný N. A., ktorý uviedol, že W. A. dobehol z domu až neskôr, keď končili (s lúpežným prepadnutím), skutok nespáchal. Vzhľadom na jeho odlišnú výpoveď oproti prípravnému konaniu, bola táto (z prípravného konania) prečítaná, v tejto z účasti na lúpeži usvedčoval obžalovaného W.a A.a a k rozporom ozrejmil, že pri výsluchu v prípravnom konaní bol na neho vyvíjaný nátlak zo strany kriminálky, ale nechcel ozrejniť akým spôsobom.

V danom okamihu aj odvolací súd dáva do pozornosti, že obžalovaný N. A., v prípravnom konaní dňa 02.07.2014 čl.55 v prítomnosti obhajcu K.. S. C. vo svojej výpovedi potvrdzoval prítomnosť obžalovaného W.a A.a na lúpežnom prepadnutí, pričom jasne uviedol, že W. A. lúpežnému prepadnutiu „velil“, k čomu je potrebné dodať, že vzhľadom k uvedenému nemožno uveriť obrane, že táto jeho výpoveď bola urobená pod nátlakom, čo by podľa názoru odvolacieho súdu pri výsluchu prítomný obhajca, rozhodne neakceptoval.

Z pohľadu rozvedené výpoveď obžalovaného N.a A.a, ktorý na hlavnom pojednávaní vyvíja obžalovaného W.a A.a, považuje aj nadriadený súd za nevierohodnú s jasnou snahou znížiť trestnú zodpovednosť obžalovaného W.a A.a.

V kontexte s uvedeným poukazuje senát aj na správne úvahy a argumenty prvostupňového súdu, ktoré si v celom rozsahu osvojuje a na ne odkazuje ako na správne, bez potreby ich mechanického opakovania.

K obhajcom vyzdvihovanej skutočnosti, že obžalovaný W. A. doposiaľ trestaný nebol, ktorú skutočnosť nabáda považovať za mimoriadnu okolnosť opodstatňujúcu v spojení s právom na spravodlivý proces a teda pristúpiť k uloženiu trestu s nižšou výmerou (pod dolnú hranicu trestnej sadzby určenej zákonom) odvolací súd konštatuje nasledovné: Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu sa musí riadiť ustanovením § 39 ods. 3 Trestného zákona.

Vo všeobecnosti treba uviesť, že v citovanom ustanovení je možné jeho uplatnenie len vo výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa. Pri aplikácii tohto zmierňujúceho ustanovenia je potrebné prihliadnuť na okolnosti prípadu ako aj pomery páchatel'a.

V nadväznosti na uvedené, čo sa týka okolností prípadu, je potrebné uviesť, že tieto v prejednávanej trestnej veci neboli zistené, tj. neboli zistené nie bežne sa vyskytujúce okolnosti nezávislé od obžalovaného. Na to, aby súd viaceré poľahčujúce okolnosti v súhrne hodnotil ako výnimočné okolnosti prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, treba mať preukázané viaceré nie bežne sa vyskytujúce skutočnosti, ktorých existencia nebola vyvolaná páchatel'om a ktoré značne ovplyvnili jeho konanie (k tomu porovnaj R 49/1978). Tu krajský súd pripomína, že nebola zistená jediná poľahčujúca okolnosť, na ktorú by mohol prihliadať. Je žiaduce dodať, že obžalovaný W. A. bol v minulosti súdne trestaný a jedenkrát Okresným súdom Malacky, sp. zn. 3T/167/2011 pre majetkovú trestnú činnosť, pričom v súčasnosti sa na neho hľadí akoby trestaný nebol, ktorú skutočnosť posúdil nadriadený súd z pohľadu zisťovania príťažujúcich okolností (§ 37 písm. m/ Trestného zákona), ktorú obžalovanému nepriznal práve preto, že odsúdenie je zahladené. Teda správne konštatoval prvostupňový súd, že neexistuje ani poľahčujúca a ani príťažujúca okolnosť, na podklade ktorej by bolo potrebné modifikovať trestnú sadzbu.

Čo sa týka pomerov obžalovaného, na verejnom zasadnutí bolo oznámené, bez relevantného podloženia tohto tvrdenia, že obžalovaný sa v čase vzatia do väzby (04.03.2019) stal otcom.

Je pravdou, že v súlade so zásadou individualizácie trestu zákon teda umožňuje vo výnimočných prípadoch uložiť trest aj po dolnú hranicu trestu stanovenú v osobitnej časti. Umožňuje tak uloženie trestu aj tým páchatel'om, u ktorých by uloženie trestu v rámci trestnej sadzby nezodpovedalo konkrétnym

okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a. Takýmito okolnosťami budú najmä inak poľahčujúce okolnosti, za predpokladu, že ich rozsah alebo význam prekračujú hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností, napr. osobné pomery páchatel'a, silné citové rozrušenie, nevyliciteľná choroba páchatel'a pod. Mimoriadne okolnosti vo svojej podstate vyžadujú aby súd starostlivo a dôkladne zvážil ich povahu. Musí ísť o také okolnosti, ktoré sa pri posudzovanej trestnej činnosti bežne nevyskytujú alebo len v ojedinelých prípadoch. Pomeri páchatel'a sa rozumejú okolnosti bezprostredne súvisiace s osobou páchatel'a, ktoré nesúvisia s trestnou činnosťou a existujú v čase rozhodovania o treste. Takýmito pomermi môže byť napr. skutočnosť, že sa páchatel' sám stará o viacero osôb, ktoré sú na neho odkázané, ťažká, nevyliciteľná choroba páchatel'a a pod. Súd pri rozhodovaní o mimoriadnom znížení trestu musí zistiť nielen skutočnosti nasvedčujúce mimoriadnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a, ale aj odôvodniť, prečo považuje uloženie trestu v rámci trestnej sadzby za neprimerané. Zo súdnej praxe je potrebné konštatovať, že nie je možné takýto postup zdôvodňovať len samotným priznaním sa k spáchaniu trestného činu, ľútosťou nad jeho spáchaním, prípadne náhradou spôsobenej škody alebo doposiaľ vedenie riadneho života. Pomery páchatel'a sa týkajú hodnotenia jeho osoby. V každom prípade sa však vyžaduje, aby šlo o také výnimočné pomery páchatel'a, z ktorých je možné usudzovať, že trest odňatia slobody uložený v rámci trestnej sadzby by bol neprimerane prísny a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Na druhej strane za pomery páchatel'a nemožno považovať skutočnosti, že sa páchatel' k činu priznal, ľutoval ho, pomáhal ho objasniť. K týmto okolnostiam súd prihliadne pri stanovení druhu trestu a jeho výmery v rámci zákonnej trestnej sadzby.

Ak obžalovaný W. A. v rámci konania verejného zasadnutia predniesol, že sa k spáchaniu skutku priznáva, tento ľutuje, krajský súd zastáva názor, že na takého „vyhlásenie o vine“ nemôže prihliadať v plnej miere, ako sa to deje v konaní pred súdom prvého stupňa, nakoľko činnosť odvolacieho súdu tj. prednesenie napadnutého rozsudku predsedom senátu alebo ním povereným členom senátu, oboznámenie obsahu odvolania so zameraním sa na chyby, ktoré sú vytýkané, oboznámenie podstatného obsahu doterajšieho konania, rozhodne nie je dokazovaním. Vzhľadom k špecifiku tohto konania je prednes obžalovaného W.a A.a na verejnom zasadnutí o „vyhlásení viny a oľutovania konania“ možné považovať za účelový v snahe dosiahnuť prípadné zníženie uloženého trestu. Vo veci konajúci senát si osvojil názor, že aplikácia tohto inštitútu, vyhlásenie o vine v zmysle § 257 Trestného poriadku, prichádza obligatórne do úvahy ešte pred začatím dokazovania na hlavnom pojednávaní, avšak pripúšťa, že takéto vyhlásenie nie je vylúčené ani v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. v takomto prípade však už nepôjde o obligatórny postup súdu podľa tohto ustanovenia, nakoľko súd musí dať možnosť obžalovanému urobiť niektoré z vyhlásení len pred začatím dokazovania po prednesení obžaloby, avšak už nie aj počas vedenia dokazovania. Pokiaľ teda obžalovaný až počas vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní vyhlási, že chce zmeniť svoje prvotné vyhlásenie na vyhlásenie viny, môže, ale aj nemusí mu to súd umožniť. V zásade však neexistuje relevantný dôvod, ktorý by súdu mal brániť pristúpiť k takejto zmene vyhlásenia obžalovaného, pretože dôkazné bremeno ohľadne otázky viny ťaží v konaní pred súdom iba prokurátor a pokiaľ obžalovaný počas dokazovania na hlavnom pojednávaní v podstate uvedie, že chce uznať svoju vinu, dáva tým najavo, že prokurátor toto dôkazné bremeno uniesol a nie je nevyhnutné pokračovať vo vykonávaní dokazovania.

Teda krajský súd uzatvára, že vyhlásenie o vine a oľutovaní konania, ktoré predniesol obžalovaný W. A. v rámci záverečného návrhu pred odvolacím súdom nepovažuje za vyhlásenie o vine v zmysle § 257 Trestného poriadku a preto na toto neprihliadol.

K odvolacím námietkam obžalovaného W.a N. krajský súd udáva:

- k výtke, že vo veci začal prvostupňový súd konať dvakrát, čím dostal prokurátor „druhú šancu“, aby opätovne predniesol obžalobu a „ustál“ jej opodstatnenosť, sa už vyjadril okresný súd v napadnutom rozsudku keď konštatoval, že prihliadal a za procesne spôsobilé považoval dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní od 13.11.2017, pretože pred týmto dátumom nebolo hlavné pojednávanie vykonané v súlade so zákonom. K tomuto krajský súd dopĺňa, že skutočne hlavné pojednávanie konané dňa 11.07.2016 bolo vykonané v nezákonnom zložení, pretože dôkazy boli vykonané samosudcom, hoci mal konať senát. Po tom ako si túto skutočnosť predseda senátu uvedomil, nariadil termín hlavného pojednávaní na 28.09.2016 a vec prejednal v senátnom zložení začínajúc znovu prednesom obžaloby a v tomto postupe odvolací súd nezistil žiadne vady konania, keďže na dôkazy vykonané nezákonným spôsobom nebolo prihliadané. Je vhodné dodať, že na hlavnom pojednávaní konanom 11.07.2016 bolo

vykonané dokazovanie len výsluchom obžalovaných ml. O.a J. a W.a N. (ostatní obžalovaní neboli prítomní), pričom obžalovaný W. N. vyhlásil, že je nevinný zhodne ako na neskoršom, v zákonom zložení senátu, vykonanom hlavnom pojednávaní.

K výhrade, že súd nepostupoval podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku a nesplnil si túto povinnosť, keďže spoluobžalovaného N.a A.a, ktorý urobil vyhlásenie o vine (§ 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku) nevypočul k účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti, krajský súd uvádza, že táto námietka nie je opodstatnená, nakoľko na hlavnom pojednávaní konanom dňa 09.08.2017 (čl. 420) bol spoluobžalovaný N. A. postupom podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku vypočutý aj ku skutku 3), vo vzťahu ku ktorému predtým postupom podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku (čl. 419) urobil vyhlásenie o vine, kedy priznal, že tento skutok spáchal spolu s obžalovaným W.om N.m s tým, že všetko je „na kamere“. Potvrdil, že v záložni bola len predavačka, W. N. sa oháňal palicou, on rozbil výklad a zo záložne vzali nejaké veci, pričom W. N. vzal peniaze spod pultu, ktorá výpoveď korešponduje s výpoveďou poškodenej a je podporovaná aj kamerovým záznamom a ďalšími dôkazmi na mieste zaistenými. V ďalšom, v naznačenom smere, krajský súd poukazuje na odôvodnenie prvostupňovým súdom, ktoré prevzal do svojho uznesenia, bez potreby opätovného mechanického opakovania. Ani v tejto súvislosti nadriadený súd nezistil rozpor s ustanovením § 258 ods. 1 Trestného poriadku tak ako to naznačuje obhajca.

Čo sa týka vytýkaného spôsobu vykonania dôkazu prehratím CD -nosiča na hlavnom pojednávaní, najmä že zápisnica o hlavnom pojednávaní z 21.02.2018 „neobsahuje, s poukazom na § 271 ods. 1 tr. poriadku, vyjadrenie obžalovaného k tomuto dôkazu, zo zápisnice vyplýva, že súd neumožnil obžalovanému(ným) sa k tomuto dôkazu vyjadriť, tak ako to umožnil napr. vo vzťahu k listinným dôkazom (HP zo dňa 21.02.2018) mám za to, že takýto postup vykonania dôkazu je v rozpore s ustanovením § 271 ods. 1 Tr. poriadku a zároveň porušením práva na obhajobu“, súd konštatuje, že toto sú zistenia vyplývajúce z vyhotovenej zápisnice o hlavnom pojednávaní, avšak prehratím zvukového záznamu (§ 61a Trestného poriadku) odvolací súd zistil, že všetky fotky ako aj video, boli prehraté, pričom predseda senátu inštruoval asistentku, aby otvorila video, pričom táto vysvetľuje obžalovanému kde je začiatok a koniec videa, sám predseda senátu vyzval obžalovaného, aby išiel bližšie a prezrel si video. Po jeho prehratí sa asistentka opýtala obžalovaného, či si video riadne prezrel a po kladnej odpovedi, predseda senátu ho vyzval, či má nejaké pripomienky, k čomu obžalovaný uviedol, že nemá. Z pohľadu rozvedeného zvukový záznam jasne preukazuje, že právo obžalovaného porušené nebolo, i keď zo zápisnice vyplýva, že mu bola daná možnosť sa vyjadriť až po vykonaní všetkých dôkazov.

K poukázaniu na skutočnosť, že spoluobžalovanému N.ovi A.ovi bol za ten istý a ďalší trestný čin [právne kvalifikovaný - v skutku 1) ako zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona a § 139 písm. f/ Trestného zákona (správne má byť § 139 ods. 1 písm. f/ Trestného zákona), a v skutku 2), ako zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 § 188 ods. 1 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm.

a/ Trestného zákona] uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a obžalovanému W.ovi N. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, krajský súd ozrejmuje, že prvostupňový súd aplikoval znenie stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 44 publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017, s ktorým postupom súhlasil aj okresný prokurátor nepodávajúc opravný prostriedok do výroku o treste obžalovaného N.a A.a.

K výroku o treste

Vo vzťahu k obom obžalovaným ohľadne výroku o treste krajský súd dodáva: Čo sa týka výroku o treste odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k obžalovaným prvostupňový súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona.

Vzal do úvahy spôsob spáchania činu, motív, spôsobený následok a pohnútku, ako aj jej pomery a možnosť nápravy a konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri rozhodovaní o treste vo vzťahu k obžalovaným W.ovi A.ovi a W.ovi N., keď výrok o treste odôvodnil nasledovne:

- ohľadne obžalovaného W.a A.a dôvodil: „Pokiaľ ide o druh trestu ukladaný obžalovanému W.ovi A.ovi, súd musel vychádzať z toho, že ak ide o trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona), pričom podmiennečne odložiť uložený výkon trestu odňatia slobody možno len vtedy, ak sa ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci dva roky (§ 49 ods. 1 Trestného zákona), respektíve tri roky (§ 51 ods. 1 Trestného zákona). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej trestnej veci je možné uložiť len nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože uloženie iného druhu trestu tu vylučuje priamo Trestný zákon. Súd u obžalovaného vyhodnotil kritériá, ktoré sú uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona a ktoré sú fakticky vyjadrením znakov skutkovej podstaty trestného činu a to objektívnej stránky (spôsob spáchania činu a jeho následok), subjektívnej stránky (zavinenie a pohnútky), subjektu (osoba páchatel'a) a ďalej tiež príťažujúcich a poľahčujúcich okolností ako aj pomerov páchatel'a a možnosťami jeho nápravy. Pri ukladaní trestu súd zvažoval všetky hľadiská pre ukládanie trestu a jeho výmery. Obligatórne pritom zvažoval aj všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a) až písm. o) Trestného zákona a príťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a) až písm. o) Trestného zákona, pričom nezistil u obžalovaného ani jednu poľahčujúcu okolnosť a ani jednu príťažujúcu okolnosť. Nakoľko pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností je u obžalovaného W.a A.a v rovnováhe (0:0), nedošlo k žiadnej úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona, či § 38 ods. 4 Trestného zákona. Pokiaľ ide o spôsob spáchania činu a jeho následok, tak súd konštatuje, že podstatou skutkového deja bolo to, že obžalovaný W. A. sa rozhodol spolu s ďalšími tromi spolupáchateľmi prepadnúť a s pomocou zbrane (palice) olúpiť dvoch poškodených, ktorým vzali peniaze (40,- eur), a to za tmy, pričom útočníci boli aj čiastočne zahalení. Preukázalo sa aj použitie násillia na poškodených, ako aj hrozby bezprostredného násillia. Navyše, jeden zo spoluobžalovaných potvrdil, že W. A. tomu celému velil, ostatní ho rešpektovali, a obžalovaný W. A. aj delil ulúpené peniaze. Skutočnosti, ktoré sa týkajú spôsobu a okolností spáchania činu a jeho následku súd vyhodnotil v neprospech obžalovaného. Súd vyhodnotil aj osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy, pričom zistil, že obžalovaný doposiaľ bol 1 -krát súdne trestaný, na Okresnom súde Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/167/2011, v rámci ktorého bol rozsudkom zo 07. novembra 2011, právoplatným nasledujúcim dňom, uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že za iných okolností - keby nedošlo k osvedčeniu sa obžalovaného - by prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu odňatia slobody. Z dôvodu osvedčenia obžalovaného sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený. Do úvahy bola vzatá aj doba uplynutá od spáchania skutku (takmer 7 rokov), a tiež to, že trestným činom nebol spôsobený až tak výrazne závažný následok, kedy ani intenzita násillia nebola vysoká a ani hodnota zmocnených vecí od poškodených - peniaze v sume 40,- eur. Z hľadiska určenia výmery trestu preto súd zohľadnil aj tieto okolnosti, nevznievajúce v neprospech obžalovaného W.a A.a. Súd preto dospel k záveru, že na ochranu spoločnosti a pre nápravu obžalovaného je potrebné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, a to na samej dolnej hranici trestnej sadzby, pretože už samotný spáchaný skutok je pomerne závažný (čo vyjadruje tak zákonodarca stanovením trestnej sadzby), čo súd vyjadril tým, že uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Obžalovaného W.a A.a súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.“

- ohľadne obžalovaného W.a N. konštatoval: „súd musel vychádzať z toho, že ak ide o trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona), pričom podmiennečne odložiť uložený výkon trestu odňatia slobody možno len vtedy, ak sa ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci dva roky (§ 49 ods. 1 Trestného zákona), respektíve tri roky (§ 51 ods. 1 Trestného zákona). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej trestnej veci je možné uložiť len nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože uloženie iného druhu trestu tu vylučuje priamo Trestný zákon. Súd u obžalovaného vyhodnotil kritériá, ktoré sú uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona a ktoré sú fakticky vyjadrením znakov skutkovej podstaty trestného činu a to objektívnej stránky (spôsob spáchania činu a jeho následok), subjektívnej stránky (zavinenie a pohnútky), subjektu (osoba páchatel'a) a ďalej tiež príťažujúcich a poľahčujúcich okolností ako aj pomerov páchatel'a a možnosťami jeho nápravy. Pri ukladaní trestu súd zvažoval všetky hľadiská pre ukládanie trestu a jeho výmery. Obligatórne pritom zvažoval aj všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a) až písm. o) Trestného zákona a príťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a) až písm. o) Trestného zákona, pričom nezistil u obžalovaného ani jednu poľahčujúcu

okolnosť a ani jednu priťažujúcu okolnosť. Nakoľko pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je u obžalovaného W.a N. v rovnováhe (0:0), nedošlo k žiadnej úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona, či § 38 ods. 4 Trestného zákona. Pokiaľ ide o spôsob spáchania činu a jeho následok, tak súd konštatuje, že podstatou skutkového deja bolo to, že obžalovaný W. N. sa rozhodol spolu s ďalším spolupáchateľom prepadnúť a s pomocou zbrane (tyče) vylúpiť záložňu, konkrétne za použitia hrozby bezprostredného násillia s tyčou v ruke, ktorou sa oháňal na poškodenú - zamestnankyňu záložne, zmocnil sa cudzích vecí - peňazí a šperkov, pričom obžalovaný W. N. bol aj čiastočne zahalený / zamaskovaný s cieľom sťažiť jeho identifikáciu. Navyše, z oboch spoluobžalovaných to bol práve W. N., kto spod oblečenia vytiahol v záložni tyč, s ktorou sa vyhrážal poškodenej, a napokon obžalovaný W. N. lup aj delil a väčšinový úžitok si ponechal. Skutočnosti, ktoré sa týkajú spôsobu a okolností spáchania činu a jeho následku súd vyhodnotil v neprospech obžalovaného. Súd vyhodnotil aj osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy, pričom zistil, že obžalovaný doposiaľ bol 1-krát súdne trestaný, na bývalom Vojsenskom obvodom súde D. v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/5/2004, v rámci ktorého bol rozhodnutím z 27. februára 2004, uznaný vinným zo spáchania trestného činu dezercie podľa § 284 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., účinného do 31. decembra 2005, a trestného činu porušovania povinností dozornej služby podľa § 286 ods. 1 ods. 2 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., účinného do 31. decembra 2005, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu do 18. marca 2005. Z dôvodu osvedčenia obžalovaného sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený. Z lustrácie v registri priestupkov nevyplýva spáchanie žiadnych priestupkov obžalovaným W. N. Do úvahy bola vzatá aj doba uplynutá od spáchania skutku (takmer 6 rokov), a tiež to, že trestným činom nebol spôsobený až tak výrazne závažný následok, kedy ani intenzita násillia nebola vysoká (hoci sa obžalovaný oháňal tyčou, k násilliu zo strany obžalovaného nedošlo), a hodnota zmocnených vecí, ktorá tesne presiahla sumu 2.000,- eur. Z hľadiska určenia výmery trestu preto súd zohľadnil aj tieto okolnosti, nevyznievajúce v neprospech obžalovaného W.a N.. Súd preto dospel k záveru, že na ochranu spoločnosti a pre nápravu obžalovaného je c potrebné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, a to na samej dolnej hranici trestnej sadzby, pretože už samotný spáchaný skutok je pomerne závažný (čo vyjadruje tak zákonodarca stanovením trestnej sadzby), čo súd vyjadril tým, že uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, ktorý trest bude trestom zákonným, a dostatočným nielen na potrestanie obžalovaného, ale bude aj trestom primeraným a spravodlivým z pohľadu stíhanej trestnej činnosti a aj z pohľadu proporcionality. Obžalovaného W.a N. súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, nakoľko pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.“

Za správny považuje nadriadený súd aj výroky o uplatnenom nároku na náhradu škody, kedy súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaným N.ovi A.ovi a W.ovi N. uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému F. K., nar. 12.05.1965 v Slovenskej republike, trvale bydliskom ul. K. XXXX/XX, 734 01 J. - K., Česká republika, škodu vo výške 2.189,46 eur.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaných W.a A.a a W.a N., ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.